

opusdei.org

La vida després de la mort, esperança del cristià

Déu ha fet l'home perquè sigui feliç a la Terra i més tard també al Cel. Aquest assaig és una reflexió breu sobre la novetat que suposa la doctrina cristiana davant la realitat de la mort.

14/09/2007

El sentit de novetat recorre tot l'Evangelí, des de l'Anunciació a la Mare de Déu fins a la Resurrecció del Senyor. El Nou Testament parla de

mil maneres diverses d'un començament nou per a la humanitat. La mateixa paraula "evangeli" vol dir just això: la "bona notícia". Des de l'arrencada del seu ministeri públic, Crist anuncia obertament la plenitud dels temps i la vinguda del Regne de Déu: *S'ha complert el temps, i és a prop el Regne de Déu; convertiu-vos i creieu en el missatge joiós* (Mc 1, 15). Però això no significa que el Senyor ho vulgui canviar tot. No és un revolucionari o un il·luminat. De fet, per exemple, per parlar de la indissolubilitat del matrimoni, pren com a punt de partida el que Déu va establir en crear l'home i la dona (Cfr. Mt 19, 3-9; Gn 2, 24). Per això va declarar: *No us penseu que he vingut a abolir la Llei o els Profetes; no he vingut a abolir, sinó a dur terme.* (Mt 5, 17); i, en nombroses ocasions, va comminar els deixebles perquè complissin fidelment els manaments que Moisès

havia comunicat al poble de part de Déu.

En la predicació del Senyor hi ha, sens dubte, un aire nou, alliberador. Per un cantó, la doctrina de Jesús desenvolupa elements ja presents en l'Antic Testament, com són la rectitud d'intenció, el perdó, o la necessitat d'estimar tots els homes sense excepció, en particular els pobres i els pecadors. En Crist es compleixen les promeses antigues que Déu va fer als profetes. D'altra banda, la crida del Senyor es dirigeix de manera radical i peremptòria no a un poble, sinó a tots els homes, als quals crida un a un..

La novetat de la presència i actuació de Jesucrist es percep també d'una altra manera, desconcertant a primera vista: molts homes ho rebutgen. *Vingué a casa seva, però els seus no l'acolliren.* (Jo. 1, 11), diu sant Joan. Aquest rebuig per part dels

homes posa encara més de relleu, si és possible, la incondicional entrega i caritat del Senyor vers la humanitat. A més a més, aquest rebuig el va dur directament a la mort en la Creu, lliurement abraçada, sacrifici únic i definitiu, font salvífica per a tots els homes.

Però Déu va ser fidel a la seva promesa, i la potència del mal no va poder apagar l'entrega divina de Jesús, com va manifestar la Resurrecció. La força salvífica que Déu va introduir en el món per l'Encarnació del seu Fill, i sobretot per la seva Resurrecció, és la novetat absoluta, universal i permanent. Això s'aprecia des de l'inici de la predicació apostòlica: amb alegria desbordant, els apòstols van proclamar per tot Judea, per l'Imperi Romà i pel món sencer que Jesús havia ressuscitat; que el món podia canviar, que cada dona, cada home podien canviar; que ja no estàvem

sotmesos a la llei del pecat i de la mort eterna. Crist, assegut a la dreta del Pare, diu: *Tot ho renovo* (Ap 21, 5). En Crist, Déu ha pres d'una manera nova les regnes del món i de la història humana per portar-los a la seva realització plena. Malgrat totes la dificultats que els cristians de la primera hora van tenir, miraven el futur amb esperança i optimisme. I contagiaven sense parar la seva fe entre totes les persones que tenien al voltant.

La novetat de la vida eterna després de la mort

En el món pagà era comú considerar el futur com una rèplica del passat. El cosmos existia des de sempre i, dins grans mutacions cícliques, perduraria per sempre. Segons el mite de l'etern retorn, tot el que va tenir lloc ahir, tornaria en el futur. En aquest context antropològic-religiós, l'home només podia salvar-

se escapant de la matèria, en una mena d'èxtasi espiritual separat de la carn; o vivint en aquest món, com deia sant Pau, sense por ni esperança (Cfr. 1 Te 4, 13; Ef 2, 12). En els primers segles del cristianisme, els pagans segueixen una ètica més o menys recta; creuen en Déu o en els déus i els dirigeixen un culte assidu, a la recerca de protecció i consol; però els falta l'esperança certa d'un futur feliç. La mort era un pur truncament, quelcom sense sentit.

D'altra banda, la voluntat de viure per sempre és profunda en l'home, com manifesten des de llavors els filòsofs, els literats, els artistes, els poetes i, de manera eminent, els que s'estimen. L'home anhela perdurar; i tal desig es manifesta de múltiples formes: en els projectes humans, en la voluntat de tenir fills, en el desig d'influir sobre la vida d'altres persones, de ser reconegut i recordat; en tot això, es pot endevinar el desig

humà d'eternitat. Hi ha qui pensa en la immortalitat de l'ànima; hi ha qui entén la immortalitat com a reencarnació; hi ha, en fi, qui davant el fet cert de la mort decideix posar tots els mitjans per aconseguir el benestar material o el reconeixement social: béns que mai no seran suficients, perquè no sadollen, perquè no depenen només de la pròpia voluntat. En això el cristià és realista, perquè sap que la mort és el fi de tots els somnis vans de l'home.

Enmig del dilema de la mort i de la immortalitat, el cristià té la certesa que Déu li ha donat la vida creant-lo a imatge i semblança seva (Cfr. Gn 1, 27); sap que quan experimenta l'angoixa de la mort que s'acosta, Crist actua en ell, convertint les seves penes i la seva mort en força corredemptora. I està segur que el mateix Jesús, a qui ha servit, imitat i estimat, el rebrà al Cel, omplint-lo de glòria després de la seva mort. La

veritat gran i joiosa de la fe cristiana és que, per la fe en Crist, l'home pot superar amb escreix a l'últim enemic (1 Cor 15, 26), la mort, obrint-se a la visió perpètua de Déu i a la resurrecció del cos al final dels temps, quan totes les coses s'hagin complert en Crist.

La vida no acaba aquí; estem segurs que el sacrifici amagat i l'entrega generosa tenen un sentit i un premi que, per la misericòrdia magnànima de Déu, van més enllà del que l'home podria esperar amb les pròpies forces. " Si mai t'intranquil·litza el pensament de la nostra germana la mort, perquè, et veus tan poca cosa!, anima't i considera: ¿que serà aquell Cel que ens espera, quan tota la bellesa i la grandesa, tota la felicitat i l'Amor infinits de Déu s'aboquin en el pobre vas de terrissa que és la criatura humana, i la sadollin eternament, sempre amb la novetat

d'un goig nou? " (sant Josep maria, Solc, n. 891).

En el temps present

Encara que és cert que la novetat cristiana es refereix principalment a l'altra vida, al més enllà, l'Església ensenya que la novetat de la Resurrecció de Crist ja està present, d'algun manera, a la terra. Per més que duri l'univers tal com el coneixem, estem ja "en els últims temps", segurs que el món ha estat redimit, perquè Crist ha derrotat el pecat, la mort, el dimoni.

El Regne de Déu és enmig de vosaltres (Lc 17, 21); enmig no només com una presència externa, sinó també com dins el creient, en l'ànima en gràcia, amb una presència real, actual, eficaç, tot i que encara no del tot visible i completa. « Els segles toquen al seu terme, perquè, fins i tot nosaltres (cfr. 1 Cor 10, 11), i la renovació del món està

*irrevocablement decretada i comença a realitzar-se d'alguna manera en el segle present, ja que l'Església, fins i tot a la terra, es revesteix d'una vertadera, si bé imperfecta, santedat (...). Som anomenats fills de Déu i ho som de debò (cfr. 1 Jo 3, 1); però encara no hem estat manifestats amb Crist en aquella glòria (cfr. Col 3, 4), en la qual serem semblants a Déu, perquè el veurem tal com és (cfr. 1 Jo 3, 2)» (Concili Vaticà II, Const. dogm. *Lumen gentium*, n. 48).*

L'Església és dipositària a la terra de la presència anticipada del Regne de Déu; camina com a pelegrina a la terra, però tot el poder salvífic de Déu actua ja d'alguna manera en el temps present, per mitjà de la Paraula revelada i dels sagraments, especialment l'Eucaristia; poder salvífic que es manifesta també en la vida santa dels cristians, *perquè no són del món, com jo tampoc no sóc del món* (Cfr. Jo 17, 14). El cristià és,

davant el món i en el món, alter Christus, ipse Christus; un altre Crist, el mateix Crist: s'estableix així una certa polaritat en la vida de l'Església i de cada creient, entre el moment present –ocasió d'acollir la gràcia– i la plenitud final; tensió que té moltes conseqüències per a la vida del cristià i per a la comprensió del món.

El cristià viu ficat en Déu i per a Déu, i s'esforça per comunicar els béns divins a la resta dels homes. En la vida futura, la gràcia, o vida sobrenatural, es convertirà en glòria, i l'home aconseguirà una immortalitat completa en la resurrecció dels morts. En la vida present, en canvi, encara que estigui perfeccionada per la gràcia, l'existència humana posseeix la seva autonomia pròpia, que ha d'aplicar-se en els àmbits diversos: personal, familiar, social i polític. La vida sobrenatural acull, perfecciona i

porta a plenitud la natura, sense anul·lar-la ni substituir-la.

Aquesta tensió també es manifesta en la noció cristiana del temps i de la història. Per al pensament pagà, gairebé sempre fatalista, els esdeveniments de la història estaven previstos i determinats per endavant pel fatum, el destí. El temps passava intocable i impertèrrit, com a espectador mut i passiu, emmarcant el curs de la història. Però el temps cristià no és només temps que passa; és espai creat per Déu per a creixement i progrés, per a la història i la redempció. Déu actua amb la seva Providència en el temps, per portar el món i la història cap a la seva plenitud.

El Senyor ha volgut comptar amb la resposta intel·ligent i lliure dels homes, amb les oracions dels sants i les bones accions de molts, per influir en el curs dels esdeveniments.

Com a imatge seva, els homes poden canviar la història: en uns casos per a mal, com va ocórrer amb el pecat d'Adam i Eva; però sobretot d'una manera positiva, participant activament en la realització del disseny diví, precisament perquè l'esdeveniment més rellevant i eficaç, el que va donar a la història del món el viratge més radical, va ser l'Encarnació del Fill de Déu. Per això, la col·laboració humana més profunda i duradora en els plans divins per canviar el curs de la història ha estat duta a terme per la Mare de Déu, quan va acollir amb un decidit *fiat!* el Fill de Déu al seu si.

Els cristians viuen en el món conscients dels pecats propis i aliens, però convençuts que la millor manera d'aprofitar el temps és servir Déu, per millorar el món que ens ha confiat. D'alguna manera, el temps és plasmat per l'home, és humanitzat. «La creació té la seva bondat i la seva

perfecció pròpies, però no va sortir plenament acabada de les mans del Creador. Va ser creada “en estat de via”, cap a una perfecció última encara per aconseguir, a la qual Déu la va destinar. Anomenem divina providència les disposicions per les quals Déu condueix l’obra de la seva creació cap aquesta perfecció» (Catecisme de l’Església Catòlica, n. 302). El Senyor no ho ha fet tot, fins a l’últim detall, des de l’inici. A poc a poc, comptant amb la intel·ligent i perseverant col·laboració de les criatures, va acostant totes i cadascuna d’elles cap a la seva fi. El poder salvífic de Déu normalment es fa present en la vida de l’home de forma amagada i interior; de manera similar, la Providència divina obra suaument i ordinàriament, no sols en els grans esdeveniments, sinó també en els que, en aparença, són més petits. Per això el Senyor invita a la plena confiança: *No us preocupeu, doncs,*

dient «¿Què menjarem, o què beurem, o amb què ens vestirem?» Totes aquestes coses són les que busquen els pagans. Ja sap prou el vostre Pare celestial que en teniu necessitat. Busqueu primer el seu Regne i la seva justícia, i tot això us serà donat de més a més. (Mt 6, 31-33).

Déu –explicava sant Josepmaria–, que és la bellesa, la grandesa, la saviesa, ens anuncia que som seus, que hem estat escollits com a terme del seu amor infinit. Fa falta una robusta vida de fe per no desvirtuar aquesta meravella, que la Providència divina posa en les nostres mans. Fe com la dels Reis Mags: la convicció que ni el desert, ni les tempestats, ni la tranquil·litat dels oasis ens impediran arribar a la meta del Betlem etern: la vida definitiva amb Déu (Sant Josepmaria, És Crist que passa, n. 32).

Des de l'inici de la seva existència terrestre, el Senyor va omplir la que

seria la Mare del seu Fill amb una extraordinària abundància de dons, humans i sobrenaturals. Concebuda sense pecat original, Ella és *la plena de gràcia* (Lc 1, 28). Durant la seva vida, enmig d'un infinitat de proves i foscors, va viure heroicament la fe, enfortint amb el seu exemple els primers deixebles. Al final de la seva vida, exempta de qualsevol pecat, va ser assumpta al cel en cos i ànima, participant per sempre, com a Reina dels Àngels i de tota la creació, de la glòria del Senyor. En Ella s'ha verificat plenament la promesa divina de portar als homes a la glòria. Per això, la Mare de Déu és per a cada home spes nostra, far que ens il·lumina i causa de la nostra esperança.

opusdei.org/ca-ad/article/la-vida-despres-de-la-mort-esperanca-del-cristia/ (21/03/2026)